

TISZPERGER JÓZSEF

ÖRÖKKÉVALÓ

4. RÉSZ

RAGNARÖK

Örökkévaló 4. rész

Ragnarök

Tiszperger József

Borító: Tiszperger József

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Kyrka kissé neheztelően parancsolt rá Harmatra:

- Csinálj valamit az emberrel, akit behoztál! Felváltva hol valami Margitkát emleget, hol meg azt, hogy haza akar menni! Olyan, mint egy kisgyerek!

- Mit csináljak vele? - kérdezte Harmat meglepetten.

- Mit tudom én! Harapd meg!

A testőrnök vezetője ezzel le is zárta a témát.

Harmat bement abba a helyiségbe, ahol a fiút tartották, és amikor meglátta kibuggyant belőle a nevetés.

Rolandot négy vámpír lány vette körül, ahogy ott ült a szoba közepén egy háttámla nélküli széken. A lányok meglehetősen éhesen néztek rá. Látszott, hogy ha néhány perccel később érkezik, akkor már nem tudtak volna uralkodni a szomszékukon.

A srác meglehetősen rémültnek tűnt.

- Margitka! - kiáltott fel, amikor meglátta, és a nyakába borult.

A lány nevetett:

- Amúgy Harmatnak hívnak, de ha akarsz, te szólíthatsz Margitkának!

Az egyik lány feléjük mozdult, de Harmat megállította:

- Köszönöm lányok, most már átveszem!

A többi lány is érdeklődve lépett közelebb.

- Köszönöm, most már átveszem! - ismételte meg Harmat, és ezúttal olyan rideg lett a hangja, hogy még Roland is döbbenően nézett rá.

A lányok hallottak már róla egyet, s mást, úgyhogy nem mertek ujjat húzni vele.

Felvitte a fiút az emeletre, a saját lakrészébe. Ezt arra az időre alakították ki neki, amíg a Központ védelmét látta el.

Volt benne sütő, franciaágy, meg minden. Igaz, hogy nem volt külön konyhája, de nagy magas kétszárnyú ablakai voltak. Külön fürdőszoba, és WC.

- Ez a te lakásod? - kérdezte Roland.

- Mondhatjuk úgy is.

A fiú körbenézett. Úgy tűnt kezdi kicsit visszanyerni az önbizalmát.

- Főzök neked egy lecsót? - kérdezte a lány - Nem vagy éhes?

- Hmm, szeretem a lecsót! - mondta a fiú olyan hangsúllyal, ami megválaszolta a második kérdést is.

Harmat rutinosan nekikezdett a főzésnek. Felrakta a nagy kondérját a sütőlapra, és elkezdte belevágni a szalonnát, a kolbászt, és a hagymát. Gyakran főzött lecsót, mert egyszerű, és laktató étel

volt. Ezúttal azonban mindent sokkal apróbbra vágott, mint ahogy magának szokta, hogy beleférjen a fiúnak a kicsi szájába.

- Ti nem emberek vagytok, igaz? - kérdezte Roland.

Harmat félbehagyta az aprítást, és ránézett :

- Vámpírok vagyunk. - közölte könnyedén.

- Akkor most meg fogsz harapni?

Harmat bekapcsolta a sütőlapot, és elővette a fakanalát.

- Nem tudom. Akarod?

- Ööö... - mondta a fiú, és a tekintete a távolba révedt.

A lány békén hagyta a kaját, mert még egy pár percet várni kellett, amíg a lap felmelegszik.

- Miért jöttél utánam? - kérdezte - Tetszem neked?

Roland elvörösödött.

- Szerelmes lettem beléd! - mondta őszintén.

- Aznap este belém szerettél?

- Igen!

Harmat nagyban belekezdett a zöldségek megmosásába, és feldarabolásába. Egy nagy műanyag tálba tette őket.

- A szerelem nehéz ügy. - kezdte - Az emberek egész életükben keresik. Ha megtalálják nem elégedettek vele. Mindig mást akarnak. Sokan meghalnak érte. De a legtöbben beletörődnek, és feladják az álmaikat. Honnan tudjam én, hogy egy hónap múlva nem leszel épp egy másik lányba szerelmes?

- Mert nekem te vagy az igazi! - mondta a fiú őszinte meggyőződéssel - Benned minden álmom megtestesül!